

KAHRAMAN AVKISI KEREM-7

KAHRAMANIM

YUNUS EMRE

İRFAN GÜRKAN ÇELEBİ

MAVİ
KIRPI

İÇİNDEKİLER

Sahnenin Arkasındaki Sır	9
Evde İşler Karışıyor	23
Tulumbacının Çok Gizli Planı.....	39
Her Yerden Tulumbacı Çıkıyor.....	58
Tulumbacılıktan Kahraman Avcılığına	97
Mektuplar Yunus Emre'den	116

Kahraman Avcısı Kerem Çokbilir

Kahraman Avcısı'nın Annesi

Kahraman Avcısı'nın Dayısı Bay Ne Sorsan Bilir

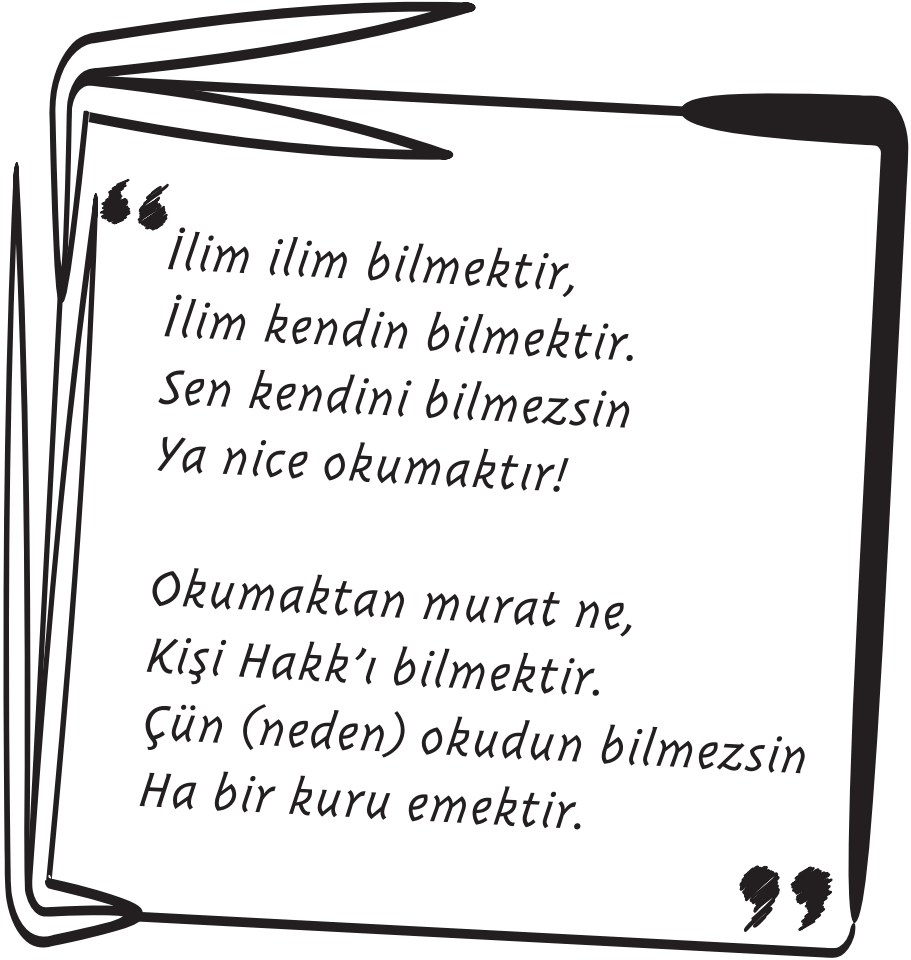

Kahraman Avcısı'nın Ablası İrem Çokbilir

Kahraman Avcısı'nın Babası

“
ilim ilim bilmektir,
ilim kendin bilmektir.
Sen kendini bilmezsin
Ya nice okumaktır!

Okumaktan murat ne,
Kişi Hakk'ı bilmektir.
Çün (neden) okudun bilmezsin
Ha bir kuru emektir.

SAHNENİN ARKASINDAKİ SIR

“Tamam çocuklar, sessizlik! Burası okulumuzun konferans salonu, oyun bahçesi değil!”

Ablamların öğretmeni fena kızdı. Beni de burada görürse yandım!

“Artık susuyoruz, çünkü bugün çok önemli bir konumuz var.”

Biliyorum öğretmenim, Yunus Emre...

“Ve bu konuyu anlatacak bir de konuğumuz var.”

Eveeeetttt! Benim dayım olur kendileri.

“Yunus Emre’yi bize anlatacak konuğumuzu siz zaten tanıyorsunuz.”

Tanırlar öğretmenim, benim dayımı herkes tanır.

“Sınıf arkadaşınız İrem’in dayısı...”

Neee! Hayırrrrrr! Sadece İrem'in değil, Kerem'in de dayısı. Yani benim dayım. Haksızlık ama buuu!

“Misafirimizi size gerçek ismiyle değil İremlerin koyduğu isimle tanıtmak istiyorum. Kitap Kurdu Bay Ne Sorsan Bilir...”

İremlerin koyduğu isimmiş! Keremlerin koyduğu isim dese ydi daha güzel olacaktı. Haksızlık! Haksızlık! Haksızlık! Ufffff, biraz daha bağırsam saklandığım yerden beni bulmaları an meselesi.

“Sevgili öğrencilerim, biliyorsunuz biz sınıf olarak eğitimin içerisine velilerimizi de katıyoruz. Zaman zaman böyle toplantılara konuşmacı olarak katılmaları için davet ediyoruz. Yunus Emre'yi anlatmak için de arkadaşınız İrem'in dayısını çağırdık, bizi kırmadı geldi. Kendisine teşekkür ediyoruz.”

İrem'in dayısıymış! Benim neyim? Bu iş burada bitmez ablacığım. Sınıf olarak biz de dayımı çağıracağız ve bizim öğretmenimiz de “Kerem'in dayısı Bay Ne Sorsan Bilir bizi kırmayıp geldiği için Kerem'e çok teşekkür ederiz.” diyecek. Dayıma mı teşekkür etmişti yoksa öğretmen? Bir şey olmaz canım, dayım böyle şeylere aldırılmaz.

“Çok heyecanlı olduğunuzu görebiliyorum çocuklar. Yunus Emre gibi sözleriyle sevgi, barış ve kardeşliği anlatmaya ömrünü adanmış büyük bir insanı daha yakından tanıyacak olmak heyecan verici.”

Kimden dinleyeceğiz öğretmenim, onu söyleyin de ben ona göre heyecanlanayım...

“Bazı arkadaşlarınıza Yunus Emre’den seçtikleri şiirleri burada okumak üzere hazırlık yapmalarını söylemiştim. Her şey hazır mı?”

“EVETTTTTT!”

Hayırrrr! Ben hâlâ ismimi duyamadım öğretmenim.

“O hâlde misafirimizi çağırabiliriz. Buyrun Kitap Kurdu Bay Ne Sorsan Bilir...”

Alkışlıyorlar. Dayım da ne güzel selamladı salondakileri... Benim dayım bir tanedir. Yok öyle!

Hemen yumuşama Kerem... Herkes sadece İrem'in dayısı olmadığını öğrenene kadar rahat yok.

"İrem, seni de sahneye, dayının yanına alalım. Zaten sen de bir şiir okuyacaktın değil mi?"

Olaaamaaaazzzzzz! Bak şimdi sinirden kıpkırmızı oldum. "İrem, sen de gel dayının yanına..." Kerem neden unutuldu? Bunun hesabını sorarım ben size. Neyse, fazla sesim çıkmasın yoksa saklandığım yerde kuş gibi yakalayacaklar beni.

"Değerli gençler, size iki kere teşekkür etmek istiyorum..."

Dayım çok kibardır, bir kere teşekkür etmek kesmezz...

“Birincisi, Yunus Emre gibi büyük bir insanı tanımaya böylesine hevesli olduğunuz için...”

Beni de söyle dayı, şiirlerimi yazmaya artık başlayacağım...

“İkincisi de beni böyle güzel karşıladığınız ve dinlemeye layık bulduğunuz için.”

Alkışlar... Alkışlar... Alkışlar... Bak, bak, İrem’e bak! Seni mi alkışlıyorlar sanki? Otuz iki dişini kapatamıyor mutluluktan.

“Sınıf arkadaşınız İrem, bana gelip ‘Dayı arkadaşlarıma Yunus Emre hakkında bildiklerini anlatır mısın?’ dediğinde nasıl heyecanlandım bilemezsiniz.”

Sen de mi dayı? Nerede diğer yeğenin Kerem? Ben de çağıracağım seni, bizim sınıfla konuşayım sabret. Hemen silme en sevdiğin yeğenini...

*“Elbette koşa koşa geldim.
Bakın buradayız işte.”*

Buradayız! İrem sahnede, ben sahne perdesinin arasına paketlenmiş vaziyette... Haksızlıkkkk buuu! Gevezeliği bırakmalıyım, yoksa yakalanacağım.

“Yunus Emre için söze nasıl başlayacağımı bilemiyorum...”

Acele etsen iyi olur dayı! Bu perdeler ağzımın içine girmek üzere, nefes alamıyorum.

“Buraya Yunus Emre’yi anlatmaya gelmiş birisi olarak şimdi söyleyeceklerim size garip gelebilir. Ancak baştan söylemiyorum ki, Yunus Emre’nin hayatıyla ilgili çok kesin bilgilere sahip değiliz.”

Dayıcığım ne bilecek ablamın arkadaşları! Sen biliyormuş gibi yap.

Acaba diyorum benim, ismimi vermemiş olmaları iyi mi oldu?

“Elbette bu Yunus Emre diye birisinin varlığından bizi şüpheye düşürmez! Şiirleri, yüzyılları aşarak bize kadar ulaşmıştı.”

Gayret dayı! Bilmez ablamın sınıfı, sen devam et.

“Yunus Emre’nin doğduğu yıllar, Anadolu’nun en karışık yıllarıdır. Aynı zamanda Anadolu Selçuklu Devleti’nin her bakımdan gelişme gösterdiği bir döneme denk gelir.”

Anadolu Selçuklu Devleti neymiş dayı? Karıştırma kafamı...

“Anadolu Selçuklu Devleti, burada kısaca anlatamayacağım kadar büyük önem taşır tarihimizde. Sadece şu kadarını söyleyeyim, Osmanlı Devleti gibi önemli ve dünyayı etkileyecek kadar güçlü bir devletti.”

Vayy! Hemen Kahramanın Not Defteri’ne kaydedeyim. Araştırılacak! Tabii çıkartabilirsem bu sıkışık yerde defterimi.

“Anadolu Selçuklu Devleti’ni başka bir zaman davet ederseniz anlatırım. Şimdi biz Yunus Emre’ye dönelim. Kesin olmamakla birlikte, Eskişehir’e bağlı Sivrihisar’ın Sarıköy denilen güzel bir köyünde doğmuştur. Seksen iki yıl olduğunu tahmin ettiğimiz bir ömür sürmüştür.”

Yani kaç yılında vefat ediyor? Gördünüz mü, matematik demek ki sadece derste değil, her yerde lazım oluyormuş. Matematik derslerine artık biraz daha dikkat etmek lazım. Yoksa kimin ne kadar yaşadığını, ablama sormak zorunda kalırım. Tam bir facia!

“Şimdi söyleyeceklerime daha da çok şaşıracaksınız.”

Şaşırmak için yerim çok dar dayıcığım...

“Yunus Emre'nin mezarının nerede olduğu da kesin olarak bilinmemektedir.”

“AAAAA!”

“YAAAAA!”

“Tamam, çok şaşırdığının farkındayım.”

Bilmiyorlar işte dayı! En sevdiğin yeğenininin sınırına gelseydin de görseydin nasıl bildiğimizi.

“Anadolu'da yaşayanlar Yunus Emre'yi yani onun söylediklerini, şiirlerini ve hayata bakışını çok sevdikleri için, pek çok şehir kendi sınırlarında Yunus için bir mezar olduğunu iddia etmiştir.”

Bu doğru bir şey mi dayı? Olmaz!

“Şimdi aklınızdan nasıl böyle bir şey olur diye geçtiğini sanıyorum.”

Evettt! Çok ayıp.

“Buradan şu sonuca varabiliriz. Yunus Emre’yi herkes ve her şehir benimsemiş. Gerçek mezarı olmadığı hâlde bu yüzden makam adını verdikleri bir türbe yapıyorlar.”

Hııııı! Makam demek...

“Hemen ilk aklıma gelenleri söyleyeyim. Yunus Emre’nin Bursa’da, Erzurum’da, Isparta’da, Aksaray’da, Afyon’da, Karaman’da, Eskişehir’de türbeleri vardır.”

Demek ki o kadar çok sevmişler ki, her şehirde türbesi var. Neden acaba?

“Buradan anlamamız gereken şey, tam olarak Yunus Emre'nin bize vermek istediği mesajdır aslında. İnsanın nerede yaşadığı, nerede öldüğü değil, önemli olan nasıl yaşadığı ve ne yaptığıdır.”

Yunus Emre dedemiz herkes tarafından sevilmiş, çünkü çok güzel bir hayatı olmuş.

“Peki nedir bu kadar güzel olan olan diye sorarsanız, size kuru lafla bunu anlatmanın çok sıkıcı olacağını söyleyebilirim.”

Lafı sulandıracak mıyız dayıcığım? Ne yapacağız yani?

“Şiirlerinde zaten söz sultanı Yunus, bize her şeyi en ince ve güzel şekilde anlatmış.”

Haklısın dayıcığım. Ben az sonra en güzel şekilde ablamın sınıfına bunu öğreteceğim.

“O zaman ben söze biraz ara vereyim de, sizin hazırladığınız şiirlerle Yunus Emre'yi tanımaya devam edelim.”

“Bay Ne Sorsan Bilir, yeğeninizle başlayalım.”